

UZASADNIENIE

postanowienia z 17.01.2020 r. w całości

Decyzją z 8.08.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17 ponownie ustalił A. O. kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 r. w wysokości 96027,14 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego wnioskodawcy uwzględniono 20 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 1 rok i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawcy Zakład uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych lat kalendarzowych tj. z lat 1972 – 1981 ze wskaźnikiem wysokości kapitału początkowego wynoszącym 72,48% zgodnie z sentencją wyroku Sądu Okręgowego z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17.

Decyzją z 9.08.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie obliczył wysokość emerytury wnioskodawcy od 1.10.2017 r., tj. od daty określonej w wyroku Sądu Okręgowego z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17 na podstawie przepisów ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), dokonując wyrównania świadczenia za okres od 1.10.2017 r. do 31.08.2019 r. w kwocie 604,50 zł. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wnioskodawcy w wysokości 358658,38 zł, kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji wysokości 31000,14 zł została podzielona przez średnie dalsze życie tj. 218,90 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona według nowych zasad zgodnie z art. 26 w/w ustawy na dzień 7.06.2013 . wyniosła 1780,08 zł a po waloryzacji od 1.03.2019 r. 1903,13 zł.

/decyzje w aktach ZUS-owskich/

Wnioskodawca odwołał się obu w/w decyzji wskazując, że 30.05.2019 r. został wydany wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie wysokości jego kapitału początkowego i emerytury. Odwołujący wyjaśnił, że złożył w w/w sprawie wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku, lecz korespondencję sądową z odpisem wyroku razem z uzasadnieniem sprawie VIII U 2209/19 próbowano doręczyć mu wtedy, gdy przebywał w sanatorium od 16.07.2019 r. do 6.08.2019 r. i dlatego obecnie wnosi odwołania od decyzji z 8 i 9.08.2019 r. oraz od wyroku Sądu Okręgowego z 30.05.2019 r. /odwołania k. 3, k. 3 akt VIII U 4079/19/

W odpowiedziach na odwołania wnioskodawcy organ rentowy wniósł o ich odrzucenie. /odpowiedzi na odwołania k. 4, k. 4 akt VIII U 4079/19/

Postanowieniem z 26.09.2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę VIII U 4079/19 z odwołania wnioskodawcy od decyzji z 8.08.2019 r. o wysokość kapitału początkowego ze sprawą VIII U 4078/19 z odwołania wnioskodawcy od decyzji z 9.08.2019 r. o wysokość emerytury /k. 7 akt VIII U 4079/19/

Na rozprawie w dn. 17.01.2020 r. wnioskodawca poparł odwołania, oświadczył, że przedmiotowe odwołania należy traktować jako apelację od wyroku z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17, który kwestionuje, dodając, że w niniejszym postępowaniu chodzi mu o te same zakłady pracy i okresy oraz wynagrodzenia, co objęte orzeczeniem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VIII U 2209/17, a także, że we wskazanym wcześniejszym postępowaniu podnosił już okoliczności dotyczące służby wojskowej oraz renty.

Pełnomocnik ZUS wniósł o odrzucenie odwołań.

/e-prot. z 17.01.2020 r.: 00:00:38, 00:03:47, 00:08:50/

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Decyzją z 21 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. ustalił wartość kapitału początkowego A. O. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia

wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1.01.1976 r. do 31.12.1985 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 70,36%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 859,02 zł, ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 70,36% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (70,36% x 1 220,89 zł = 859,02 zł). Przyjęto łącznie 20 lat, 6 miesięcy i 25 dni tj. 246 miesięcy okresów składkowych oraz 1 rok 8 miesięcy tj. 20 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 72,79%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosła 94 522,34 zł.

Do ustalenia wysokości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresu od 1.10.1992 r. do 31.10.1992 r., gdyż za okres ten nie opłacono składki na ubezpieczenie społeczne

Za okresy nieudokumentowanego wynagrodzenia przyjęto najniższe wynagrodzenie w j.g.u.: 15.09.1973 – 31.12.1974, 19.02.1975 – 19.04.1975, 05.11.1975 – 31.12.1975.

/ decyzja k. 18-19 akt kapitałowych ZUS/

Decyzją z 26 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. przyznał A. O. prawo do emerytury od 1.10.2017 r. tj. od dnia daty wejścia w życie przepisów po rozpoznaniu wniosku z 19.10.2017 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 31.000,14 zł
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 35.3038,00 zł;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 218,90 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 1.754, 40 zł

/decyzja karty 5 -6 w aktach emerytalnych ZUS/

W dniu 13.11.2017 r. wnioskodawca A. O. złożył odwołanie od obu powyższych decyzji, wnosząc o ponowne wyliczenie emerytury i ustalenie wysokości kapitału początkowego w oparciu o treść jego dokumentacji pracowniczej dostarczonej do ZUS. Ubezpieczony wskazał, iż ustalenie wynagrodzenia za okresy 15.09.1973 – 31.12.1974, 19.02.1975 – 19.04.1975, 05.11.1975 – 31.12.1975 winno nastąpić w oparciu o wpisy w książeczce ubezpieczeniowej, gdyż dostarczenie zaświadczenia RP 7 a z uwagi na likwidację zakładu pracy jest niemożliwe. Nadto winien zostać uwzględniony okres 1.10.1992 do 31.10.1992 r. gdyż opłacono stosowne składki.

W odpowiedzi na oba odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, a w uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż do stażu pracy nie uwzględniono okresu od 1.10.1992r. do 31.10.1992r. z uwagi na nieopłacenie przez wnioskodawcę składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono na podstawie znajdujących się w aktach dokumentów płacowych za okresy zatrudnienia od 6.11.1972r. do 8.09.1973r., od 1.01.1976r. do 31.01.1977r., od 16.03.1977r. do 30.06.1980r. od 1.07.1980r. do 31.05.1990r., od 1.08.1990r. do 31.01.1991r., od 1.08.1991r. do 30.11.1991r., od 1.08.1992r. do 30.09.1992r., od 1.05.1993r. do 31.12.1994r. Za okresy zatrudnienia od 15.09.1973r. do 31.12.1974r., od 19.02.1975r. do

19.04.1975r., ol 5.11.1975r. do 31.12.1975r. przyjęto, zgodnie z art. 15 ust. 2a w/w ustawy minimalne, wynagrodzenie w j.g.u.

Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego nie uwzględniono wynagrodzeń wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej za 1974r. i od 1.01.1975r. do 19.04.1975r., bowiem wynagrodzenie zostało określone stawką miesięczną + premia, bez podania konkretnego wynagrodzenia uzyskanego przez wnioskodawcę w spornym okresie.

Zarządzeniem z 27.11.2017 r. sprawę o sygnaturze VIII U 2210/17 połączono ze sprawą VIII U 2209/17 i nakazano ich łączne rozpoznanie pod numerem sprawy VIII U 2209/17.

Pismem procesowym z 7.01.2019 r. oraz z 15.04.2019 r. wnioskodawca ostatecznie sprecyzował, iż domaga się uwzględnienia;

- za okres zatrudnienia od 6.11.1972 r. do 8.09.1973 r. w (...) Zakładach (...) wynagrodzenia wynikającego ze źródłowej dokumentacji płacowej,

- za okres zatrudnienia w Wojewódzkim Związku (...) w (...) Spółdzielni (...) w Ł. wynagrodzenia w oparciu o wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej i zeznania świadków, oświadczenie dyrektora Z. J., od 1.01.1974 r. do 31.12.1974 r. wynagrodzenia w kwocie 2500 miesięcznie plus premia 40 %, od 19.02.1975 r. do 19.04.1975 r. wynagrodzenia w kwocie 2800 miesięcznie plus premia 40 %.

- za okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) P. Oddział Z. od 5.11.1975 r. do 31.12.1975 r. wynagrodzenia jak w 1976 r. przy przeciętnym miesięcznym zarobku w tym roku 3.771 zł,

- za okres zatrudnienia w Zakładzie (...) w Ż. wynagrodzenia od sierpnia do grudnia 1977 r. w niepomniejszonej wysokości 3.700 zł miesięcznie oraz ekwiwalentu za urlop wypłaconego w 1980 w kwocie 7.945 zł

Nadto zaliczenia okresu służby wojskowej od 23.04.1975 r. do 17.10.1975 r. do okresu składkowego, uwzględnienia października 1992 r. w stażu ubezpieczeniowym jako okresu, za który wnioskodawca opłacił składki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy od 1.07.1995 r. do 31.12.1998 r. jako okresu nieskładkowego

/okoliczności niesporne, przyznane przez wnioskodawcę e-prot. z 17.01.2020 r.: 00:00:38, 00:08:50, a nadto uzasadnienie k. 58- 68 akt ZUS/

Wyrokiem z 30.05.2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 2210/17 z odwołania A. O. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. w Z. na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. w Z. z 26 października 2017 r. znak (...) i od decyzji z 21 sierpnia 2017 r. w sprawie (...) -2017 (...) o wysokość kapitału początkowego i emerytury w pkt 1 zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, iż przelicza kapitał początkowy oraz, od 1 października 2017 roku wysokość emerytury A. O., przy przyjęciu do ich obliczenia, wartości kapitału początkowego w kwocie 96.027,14 zł i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczonego z lat 1972-1981 w wysokości 72,48%; a w pkt 2 oddalił odwołanie w pozostałej części /niesporne, okoliczność znana sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia-2, a nadto wyrok k. 57 akt ZUS/

Organ rentowy nie wniósł apelacji od w/w wyroku.

/niesporne, a nadto stanowisko wydziału obsługi prawnej ZUS k. 69 akt ZUS/

Natomiast wnioskodawca złożył wniosek o uzasadnienie w/w wyroku 30.05.2019 r., które zostało do niego przesłane wraz z wyrokiem i skutecznie doręczone w trybie awizo 29.07.2019 r. /dane znane Sądowi z urzędu z systemu Sędzia -2/

Wnioskodawca nie mógł osobiście odebrać przesyłki sądowej zawierającej wyrok z uzasadnieniem w sprawie VIII U 2209/19 ponieważ przebywał w sanatorium od 16.07.2019 r. do 6.08.2019 r. /okoliczności przyznane przez

wnioskodawcę w odwołaniach k. 3, k. 3 akt VIII U 4079/19 i na rozprawie 17.01.2020 r.- e-prot. z 17.01.2020 r.: 00:00:38, 00:08:50/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17 wydał pierwszą zaskarżoną w n/n sprawie decyzję z 8.08.2019 r., mocą której ponownie ustalił A. O. kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 r. w wysokości 96027,14 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego wnioskodawcy uwzględniono 20 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 1 rok i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawcy Zakład uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych lat kalendarzowych tj. z lat 1972 – 1981 ze wskaźnikiem wysokości kapitału początkowego wynoszącym 72,48% zgodnie z sentencją wyroku Sądu Okręgowego z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17.

Drugą zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z 9.08.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie obliczył wysokość emerytury wnioskodawcy od 1.10.2017 r., tj. od daty określonej w wyroku Sądu Okręgowego z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/17 na podstawie przepisów ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), dokonując wyrównania świadczenia za okres od 1.10.2017 r. do 31.08.2019 r. w kwocie 604,50 zł. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wnioskodawcy w wysokości 358658,38 zł, kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji wysokości 31000,14 zł została podzielona przez średnie dalsze życie tj. 218,90 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona według nowych zasad zgodnie z art. 26 w/w ustawy na dzień 7.06.2013 . wyniosła 1780,08 zł a po waloryzacji od 1.03.2019 r. 1903,13 zł.

/decyzje w aktach ZUS-owskich/

Aktualnie wnioskodawca odwołał się od obu w/w decyzji kwestionując wyłącznie te same okoliczności, które były już rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 2209/19 zakończonej wyrokiem z 30.05.2019 r., tj. te same zakłady pracy i okresy oraz wynagrodzenia, a także okoliczności dotyczące służby wojskowej i renty i nie zgłosił żadnych nowych dowodów, ani wniosków dowodowych. Wnioskodawca oba odwołania traktuje jak apelację do wyroku w sprawie VIII U 2209/19 ponieważ nie zgadza się z tym rozstrzygnięciem /okoliczności przyznane przez wnioskodawcę e-prot. z 17.01.2020 r.: 00:00:38, 00:08:50/

Powyższy stan faktyczny Sąd odtworzył w oparciu o powołane dokumenty, a także w na podstawie przyznanych wprost przez wnioskodawcę okoliczności, które znajdują pokrycie w dostępnym materialnie aktowym, a także w znanych Sądowi z urzędu okolicznościach, które ustalono na podstawie danych z systemu Sędzia 2. Stan faktyczny między stronami jest w całości bezsporny, a spór sprowadza się do odpowiedzi na pytanie czy istnieje w niniejszym postępowaniu możliwość dokonywania ponownej oceny prawnej roszczeń wnioskodawcy, które zostały już rozpoznane przed tutejszym Sądem w sprawie VIII U 2209/19.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołania podlegają odrzuceniu.

Sąd Okręgowy badając zasadność odwołania zważył, że w rzeczywistości wnioskodawca nie zgadza się z treścią rozstrzygnięcia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/19 i dlatego wyłącznie skarży obie decyzje z 8 i 9.08.2019 r., które ZUS wydał na skutek tego wyroku.

Zaakcentować należy, że skarżący nie powołał w toku n/n postępowania odwoławczego żadnych nowych okoliczności ani dowodów, przyznając wprost, że wszystkie sporne okoliczności zostały już rozpoznane przez Sąd w sprawie VIII U 2209/19.

Wnioskodawca wyjaśnił też, że oba odwołania od decyzji z 8 i 9.08.2019 r. wydanych na skutek wyroku z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/19 wniósł dlatego, że nie zgadza się z tym wyrokiem, traktując je jako apelację od rzeczonoego

wyroku. Odwołujący przyznał, że w ten sposób próbuje zwalczyć rozstrzygnięcie w sprawie VIII U 2209/19, ponieważ nie odebrał uzasadnienia wraz odpisem wyroku z 30.05.2019 r. w tej sprawie z uwagi na to, że był w tym czasie w sanatorium i przez to nie złożył apelacji w sprawie VIII U 2209/19.

Zgodnie z brzmieniem art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Zawieszenie sprawy (stan sprawy w toku) polega na tym, że po doręczeniu pozwu (odwołania) pozwanemu nie można wszcząć nowego postępowania między tymi samymi stronami o to samo roszczenie. Stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa jest w toku lub została już prawomocnie osądzona, sąd musi odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC.

Strona nieusatysfakcjonowana rozstrzygnięciem sądu pierwszej instancji powinna wnieść apelację, a gdy to rozstrzygnięcie jest prawomocne wówczas może przy spełnieniu ściśle określonych w kodeksie postępowania cywilnego warunków, podjąć próbę jego wzruszenia, czy to poprzez wniesienie skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, czy też poprzez wznowienie postępowania.

Strona nie może natomiast wszcząć sporu na nowo, o ile nie przedstawi odmiennych okoliczności faktycznych lub odmiennej podstawy prawnej żądania.

Dodać należy, że przepis art. 176 Konstytucji i przepisy kodeksu postępowania cywilnego są spójne i opierają się na założeniu, że przeprowadzenie merytorycznego rozpoznania sprawy przez sądy dwóch szczebli wystarczy, aby prawidłowo ustalić fakty, o ile postępowanie dowodowe toczyło się zgodnie z wymaganiami proceduralnymi i dokonać ich prawnej oceny. W wyjątkowych, skonkretyzowanych sytuacjach strona może żądać wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Nie może natomiast w nieograniczony sposób domagać się ochrony prawnej swoich roszczeń poprzez inicjowanie sporów tożsamyh podmiotowo i przedmiotowo ze sporami zawisłymi czy też już prawomocnie rozstrzygniętymi.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, którego wnioskodawca zresztą nie kwestionuje, sprawa z odwołania od decyzji z 8 i 9.09.2019 r. w przedmiocie wysokości kapitału początkowego i emerytury co do tych samych zakładów pracy i okresów zatrudnienia oraz wynagrodzeń, jak i co do okresu służby wojskowej i renty, była już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VIII U 2209/19, która zakończyła się wyrokiem z 30.05.2019 r. a wnioskodawca wprost przyznał, że w rzeczywistości złożone aktualnie odwołania traktuje jako apelację od wyroku z 30.05.2019 r. w sprawie VIII U 2209/19, bo to z tym orzeczeniem de facto nie zgadza się.

W takiej sytuacji oba odwołania podlegają odrzuceniu, o czym orzeczono na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.